

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci navrhovatelky: **nezl. S. S.**, zastoupena zákonným zástupcem Mgr. O. S., zastoupena JUDr. Tomášem Nielsenem, advokátem se sídlem Kozí 916/5, Praha 1, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o návrhu na zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 7. 6. 2021, č. j. MZDR 14600/2021-15/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 21. 6. 2021, č. j. MZDR 14600/2021-16/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á** jako zjevně neopodstatněný.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Návrhem ze dne 24. 6. 2021 se navrhovatelka domáhá zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 7. 6. 2021, č. j. MZDR 14600/2020-15/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 21. 6. 2021, č. j. MZDR 14600/2020-16/MIN/KAN (dále souhrnně též „mimořádné opatření“ nebo „opatření“), vydaného s poukazem na § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a § 2 odst. 1 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „pandemický zákon“). Uvedeným mimořádným opatřením odpůrce stanovil postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví a podle § 2 odst. 2 písm. f) pandemického zákona podmínky k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2 týkající se provozu škol a školských zařízení s účinností ode dne 8. 6. 2021 od 00:00 hod. do odvolání. V čl. I bodu 8 uvedeného opatření mj. podmínil účast na školní výuce povinností podrobit se antigennímu testu na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, resp. povinností podrobit se tzv. antigennímu testování (dále též „testování“).

[2] K aktivní legitimaci navrhovatelka v návrhu uvedla, že je žákyní Základní školy v Č. (třída 4. B). Její osobní účast na výuce je přítom možná pouze tehdy, pokud splní podmínky uvedené v čl. I bodu 8 napadeného mimořádného opatření, tedy v jejím případě podstoupí antigenní test na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2. Nezákonnost opatření pak navrhovatelka

spatřovala zejména v tom, že nebylo prokázáno, že by skutečně vznikla *epidemie*, jak to předpokládá § 69 zákona o ochraně veřejného zdraví. Pojem *epidemie* je značně vágní a žádný obecně závazný právní předpis jeho definici neobsahuje. Podle navrhovatelky odpůrce dovozuje existenci epidemie na území České republiky zejména na základě: a) vyjádření ředitele WHO, tj. World Health Organisation (přístupné na <https://www.who.int/director-general/speeches/detail/who-director-general-s-opening-remarks-at-the-media-briefing-on-covid-19---11-march-2020>); b) počtu úmrtí; c) počtu provedených pozitivních testů; d) hrozícího kolapsu zdravotnictví. Navrhovatelka ani jeden z uvedených důvodů (postulátů) nepovažuje za případný. Podle navrhovatelky z nich nelze dovozovat vznik epidemie, resp. riziko jejího opětovného vzniku. To nevyplývá ani z jiných zdrojů (novinových článků, článků v časopisech, reportáží ve sdělovacích prostředcích), na které odpůrce rovněž poukazuje. V této souvislosti navrhovatelka odkazovala na vyjádření soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Filipa Dienstbiera, že „*soud opravdu nemůže zpochybňovat třeba lékařské závěry novinovými články nebo vyjádřeními do médií.*“ Podle navrhovatelky odpůrce nepředložil jediný důkaz, kterým by existenci epidemie skutečně prokázal. Není přitom na navrhovatelce, aby prokazovala nepravdivost tvrzení odpůrce, ani aby prokazovala neexistenci stavu, o kterém tvrdí, že neexistuje. Dle navrhovatelky je nutné, aby soud důsledně posoudil, zda existuje skutečné nebezpečí ohrožení života a zdraví občanů ČR, přičemž v souladu se shora citovaným vyjádřením soudce Nejvyššího správního soudu je nutné, aby odborné otázky odpůrce prokázal znaleckým posudkem vypracovaným soudním znalcem či znaleckým ústavem (kteří nemají vztah k odpůrci). Poukázala i na nákladnost samotestování (vyplývající z odpovědí Krajských hygienických stanic vydaných v květnu a v červnu roku 2021 na žádosti o informace podané advokátní kanceláří NIELSEN Legal, s. r. o.) a obecně dodala, že pozitivní výsledky testování ve školách jsou naprosto zanedbatelné a jsou v nepoměru k nákladům, které na jejich zjištění byly vynaloženy. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud mimořádné opatření odpůrce ze dne 7. 6. 2021 ve znění mimořádného opatření ze dne 21. 6. 2021 zrušil. Dodala, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, přičemž pokud dojde do doby rozhodnutí soudu ke zrušení napadeného mimořádného opatření, navrhuje, aby soud konstatoval nezákonnost napadeného mimořádného opatření.

II.

[3] Odpůrce podal k návrhu vyjádření, ve kterém shrnul východiska soudního přezkumu mimořádných opatření. Poukázal na existenci epidemie koronaviru (ta byla vyhlášena Světovou zdravotnickou organizací) a závažnost onemocnění COVID-19, resp. rychlost jeho šíření. Akcentoval i nutnost aplikace principu předběžné opatrnosti a nutnost ochrany veřejného zdraví.

III.

[4] Nejvyšší správní soud je k posouzení věci povolán na základě § 13 pandemického zákona ve spojení s § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); v tomto ohledu nejprve konstatuje, že návrh byl podán včas, osobou oprávněnou a za splnění považuje i další podmínky řízení.

[5] Nejvyšší správní soud předesílá, že se testováním žáků základních škol již zabýval. Zejména lze poukázat na rozsudek ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 - 95, ve kterém se obsáhle zabýval zákonností testování a nepřisvědčil ani jednomu z návrhových bodů, ve kterých navrhovatelka (rovněž žákyně základní školy) zejména poukazovala na: a) absenci pravomoci odpůrce k vydání mimořádného opatření ukládajícího povinnost testování, b) rozpor takového mimořádného opatření se zákonem, c) porušení práva na vzdělání. K návrhovému bodu a) zdejší soud zejména uvedl, že povinnosti uložené napadeným mimořádným opatřením vydaným podle zbytkového ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví jsou srovnatelné

pokračování

s povinnostmi plynoucími z předchozích písm. a) až h) v odst. 1 § 69 téhož zákona. Nelze tedy konstatovat nedostatek pravomoci odpůrce k vydání napadeného mimořádného opatření, byť není namístě zastírat určité legislativní deficity dané právní úpravou. Opačný výklad by však byl podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu příliš formalistický a nerespektoval by základní zákonné nastavení pravomocí odpůrce jako orgánu ochrany veřejného zdraví, jejichž rozsah musí být vykládán uvážlivě; výčet jednotlivých mimořádných opatření jen těžko může být vždy a za každých okolností vyčerpávající a postihující všechny konkrétní případy, a to zvláště za současné zcela atypické a neustále se vyvíjející situace celosvětové pandemie onemocnění COVID-19. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani návrhovému bodu b), ve kterém navrhovatelka tvrdila, že povinnost podstoupit preventivní antigenní testování (bez něhož jí není umožněna osobní přítomnost ve škole) je v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem (především Listinou základních práv a svobod). Podle názoru Nejvyššího správního soudu předmětná opatření neodporuje právním předpisům. Povinné testování „*neshledává rozporným se zákonem ani ústavním pořádkem (...)*“. K návrhovému bodu c) pak Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že neshledal porušení práva na vzdělání podle čl. 33 Listiny základních práv a svobod. Dovedl, že základ práva na vzdělání fakticky popřen není; netestování žáci (děti, studenti) jsou i nadále žáky konkrétní školy, která na jejich vzdělání nemůže a nesmí rezignovat. K netestovaným dětem není možné přistupovat, „*jakoby nebyly*“, což si ostatně uvědomuje i sám odpůrce – Ministerstvo zdravotnictví. Ve svých důsledcích se ovšem nejedná o otázku spadající do jeho působnosti, nýbrž do působnosti Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, jež musí v součinnosti se školami zajistit netestovaným žákům alespoň minimální formu studijní podpory (posílání plánu učiva, individuální konzultace apod.). S ohledem na povinnost zajistit tuto podporu – danou již tím, že v čl. 33 odst. 1, větě druhé, Listiny je zakotvena povinná školní docházka – a dále také s přihlédnutím k mimořádné situaci epidemie onemocnění COVID-19 soud konstatoval, že napadené opatření nezasahuje samotnou podstatu práva na vzdělání v takové míře, která by byla nepřijatelná. Nejvyšší správní soud přitom zohlednil i to, že napadené opatření zavádí testování jako (dočasný) nástroj řízeného uvolnění opatření, jež omezují provoz škol; to je nepochybně pozitivní trend, který umožňuje naplňovat právo na vzdělání při současném zachování ochrany zdraví.

[6] Na uvedený rozsudek navázal Nejvyšší správní soud řadou usnesení, jimiž již obdobné návrhy odmítal pro zjevnou neopodstatněnost podle § 13 odst. 3 pandemického zákona. Nejvyšší správní soud neshledal důvod k jinému postupu ani v nyní projednávané věci.

[7] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.*

[8] K uvedenému ustanovení Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22. 4. 2021, č. j. 2 Ao 1/2021 - 19 (které se rovněž týkalo povinnosti podstoupit test na přítomnost antigenu SARS-CoV-2), uvedl, že kategorie zjevně neopodstatněného návrhu je neurčitým právním pojmem. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu, či nikoli. Pojem „zjevně neopodstatněnosti“ lze zásadně ztotožnit s pojmem „návrh, který zjevně nemůže být úspěšný“ (§ 36 s. ř. s.). Byť zákonodárce užil odlišných slovních výrazů, v jejich smyslu nelze vnímat podstatné významové nuance, které by vylučovaly aplikovatelnost již vyslovených judikturních závěrů. Jinými slovy, neopodstatněnost návrhu je tentýž výraz pro jeho nedůvodnost. „*Nedůvodnost přitom značí, že návrh není úspěšný. Zjevná neopodstatněnost návrhu je tak výrazovým synonymem pro návrh, který zjevně nemůže být úspěšný. [...] Podle Nejvyššího správního soudu je již na základě tvrzení navrhovatele bez nutnosti hlubšího zkoumání a provedení jakéhokoliv dokazování nesporné a jednoznačně možno konstatovat, že návrh nemá šanci na úspěch. Napadené opatření nikterak blíže nespecifikuje druhy testů zajišťované zaměstnavatelem podle toho, jakou cestou či způsobem mají být vzorky zaměstnancům odebírány.*

V tomto ohledu tedy napadené opatření toliko stanoví povinnost zaměstnance nějaký druh testu podstoupit a povinnost zaměstnavatele nějaký druh testu zajistit. Pro přítomnost na pracovišti je možné provést kromě PCR testu a POC antigenního testu prováděného poskytovatelem zdravotních služeb i laický test, kterých je vícero druhů, což umožňuje zaměstnanci se testovat, aniž by musel provádět výtěry z nosu. Návrh tedy zjevně nemůže uspět, jelikož v něm navrhovatel brojí výslovně pouze proti provádění laických testů výtěrem z nosu. Nikterak však ve svém návrhu nezohledňuje, že ke splnění povinnosti mohou sloužit i jiné druhy testů, proti jejichž provádění ve svém návrhu nic nenamítá.“

[9] Z uvedeného rozsudku vyšel Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 18. 5. 2021, č. j. 5 Ao 2/2021 - 52. V něm soud předně uvedl, že v § 13 pandemického zákona vyjádřil zákonodárce jasný záměr směřující k tomu, aby návrhy na zrušení mimořádných opatření podle pandemického zákona a podle § 69 odst. 1 písm. b) či i) zákona o ochraně veřejného zdraví vydané ve stavu pandemické pohotovosti byly projednány ve zrychleném režimu. Ostatně tomu odpovídá i obsah rozpravy na půdě Poslanecké sněmovny, kde k podaným pozměňovacím návrhům poslanec Jakub Michálek uvedl, že „[...] každé opatření bude přezkoumatelné soudem. Prosadili jsme tam rychlejší přezkum, takže Nejvyšší správní soud bude posuzovat opatření, která vydalo Ministerstvo zdravotnictví. Bude tam přednostní projednání, bude skutečná rychlejší spravedlnost“ (srov. sněmovní tisk č. 1158, pozměňovací návrhy přednesené ve druhém čtení dne 18. 2. 2021, 8. volební období od 2017, digitální repozitář, www.psp.cz). Zákonodárce na straně jedné usiloval o rychlý věcný přezkum podaných návrhů. Na straně druhé ovšem evidentně vycházel i z potřeby určité ekonomie řízení a umožnil soudu relativně snadné odmítnutí návrhu, shledá-li, že je „zjevně neopodstatněný“. O jaké situace by se mělo v praxi jednat, pandemický zákon nijak nevymezuje. Nicméně podle názoru Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že to budou zpravidla takové situace, kdy bude *prima facie* jasné, že podaný návrh nemůže být úspěšný, neboť půjde o skutkově i právně jednoznačnou věc, v níž právní závěr vyplývá z textu zákona bez potřeby interpretace. Podobná je i situace, kdy se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi „již obdobnou věcí zabýval“. Neshledá-li soud důvod pro odchýlení se od svého předchozího právního názoru, není důvod, aby ve velmi specifickém režimu soudního přezkumu podle pandemického zákona nemohl využít právě institut zjevné neopodstatněnosti. Jeho smysl a účel je třeba vnímat tak, že jde o kompenzaci tlaku vyvolaného potřebou přednostního projednání návrhu a současně jistou ochranu Nejvyššího správního soudu před zahlcením. Odmítnutí návrhu pro jeho zjevnou neopodstatněnost podle § 13 odst. 3 věty první pandemického zákona je – obdobně jako odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost – jistým mezistupněm mezi odmítnutím návrhu pro čistě procesní překážky a jeho věcným projednáním neboli meritorním přezkumem. Zákonodárce vytvořil Nejvyššímu správnímu soudu při přezkumu mimořádných opatření podle § 13 pandemického zákona prostor pro jistou selekci návrhů a zabránění jeho zahlcení návrhy, kterým nelze vyhovět, ale jejichž projednání běžnou procedurou by blokovalo rozhodovací kapacitu tohoto soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech patřících do správního soudnictví. To platí tím spíše, že se jedná o přezkum mimořádných opatření, která nejsou rozhodnutími, nýbrž opatřeními obecné povahy, jež si jako právní akty tzv. smíšené povahy v mnohém nezadají s právními předpisy; Nejvyšší správní soud pak provádí v podstatě jejich abstraktní přezkum – byť na podkladě aktivní legitimace konkrétního navrhovatele a v mezích jím tvrzeného dotčení.

[10] Na základě uvedených východisek Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 5 Ao 2/2021 - 52 dovodil, že i posuzovaný návrh je třeba odmítnout jako zjevně neopodstatněný. Soud se totiž již otázkou zákonnosti testování žáků a souvisejícími otázkami zabýval, a to zejména v rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 - 95, který navázal na dřívější prejudikaturu 6. senátu (rozsudky ve věcech sp. zn. 6 Ao 1/2021 a sp. zn. 6 Ao 2/2021). Nejvyšší správní soud následně shrnul nosné závěry uvedeného rozsudku (č. j. 5 Ao 1/2021 - 95) a dovodil, že v tomto rozsudku již bylo vypořádáno jádro argumentace uvedené i v nyní posuzovaném návrhu, přičemž neshledal důvod „odchýlit se od závěrů přijatých v uvedeném rozsudku, nota bene v situaci, kdy tyto závěry v mnohém

pokračování

vycházejí a navazují na předchozí judikaturu - a sice na zamítavé rozsudky Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ao 1/2021 a sp. zn. 6 Ao 2/2021 ve věci antigenního testování zaměstnanců; současně soud nevidí ani žádný jiný důvod, pro který by bylo rozumné a respektující ekonomii soudního procesu, aby nyní podaný návrh projednal běžnou procedurou.“ Za této situace je proto třeba návrh odmítnout jako zjevně neopodstatněný podle § 13 odst. 3 věta první pandemického zákona. Stejně postupoval Nejvyšší správní soud i v dalších usneseních - např. v usnesení č. j. 5 Ao 8/2021 - 84, v usnesení č. j. 5 Ao 10/2021 - 48, v usnesení č. j. 5 Ao 13/2021 - 49, v usnesení č. j. 5 Ao 11/2021 - 38 atp.

[11] Nutno dodat, že uvedený postup Nejvyššího správního soudu akceptoval i Ústavní soud. Navrhovatel napadl shora rekapitulované usnesení Nejvyššího správního soudu (ze dne 18. 5. 2021, č. j. 5 Ao 2/2021 - 52) ústavní stížností, v níž mj. namítal, že nebyly dány podmínky pro shledání zjevně neopodstatněnosti. Byl přesvědčen, že jeho návrh se odlišoval od Nejvyšším správním soudem dříve posuzovaného návrhu, a není tedy možné odmítnout přístup k soudu jen proto, že byl dříve podán návrh proti těmúž opatření, ale s odlišnými argumenty. Ústavní soud navrhovateli nepřisvědčil. Shledal, že napadené rozhodnutí z ústavněprávního hlediska ob stojí. Usnesení Nejvyššího správního soudu vychází z relevantních zákonných ustanovení, jeho skutkové i právní závěry jsou v napadených rozhodnutích vyloženy a Ústavní soud je neshledal svévolnými či excesivními. Důvodem ke zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu nebylo dle Ústavního soudu ani to, že návrh nebyl zcela identický s návrhem ve věci sp. zn. 5 Ao 1/2021. V návrhu bylo poukazováno např. i na nákladnost testování (na tu poukazuje i nynější navrhovatelka). Podle názoru Ústavního soudu přitom Nejvyšší správní soud v tomto ohledu případně odkázal na jiná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterých byly uvedené otázky zkoumány: „*Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení konstatoval, že už ve svých předchozích zamítavých rozsudcích ve věcech testování zaměstnanců (sp. zn. 6 Ao 1/2021 a sp. zn. 6 Ao 2/2021) opakovaně akceptoval, že vedlejší účastník vzal na zřetel nejen hlediska čistě lékařská (omezenou účinnost antigenních testů), ale rovněž ekonomická a organizační, jako jsou náklady na opakované testování vysokého počtu osob, kapacita pro provádění a vyhodnocení testů apod. [...] Vzhledem k tomu, že Ústavní soud neshledal porušení základních práv a svobod stěžovatele, ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písmeno a) zákona o Ústavním soudu odmítl.“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1430/21).*

[12] Optikou uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na nyní posuzovaný návrh a shledal jej rovněž zjevně neopodstatněným.

[13] Soud předesílá, že návrh byl koncipován poměrně obecně a neobsahoval tvrzení o konkrétním zkrácení práv mimořádným opatřením. Navrhovatelka v návrhu nespecifikovala, jak ji napadené opatření přímo zkracuje na jejích veřejných subjektivních právech (§ 2 a násl. s. ř. s.). Pouze stran aktivní legitimace uvedla, že je žákyní základní školy a obecně poukazovala na povinnost podrobit se testování. Navrhovatelka však netvrdila ani nedoložila, jak konkrétně ji mimořádné opatření zkrátilo na jejích právech. Např. neuváděla, kdy a kde byla testována, jakou formou, jaké důsledky to pro ni mělo, resp. že by jí v případě nepodrobení se testování bylo bráněno v realizaci práva na vzdělání. V této souvislosti nelze nezmínit ani to, že navrhovatelka podala návrh k soudu ve čtvrtek dne 24. 6. 2021, tedy těsně před koncem školního roku. Přehlédnout nelze ani celkovou úroveň návrhu. Návrh je obecný a nepřizpůsobený danému opatření, resp. konkrétním okolnostem dané věci (téměř identický návrh byl učiněn i ve věcech sp. zn. 3 Ao 7/2021 a sp. zn. 5 Ao 26/2021, ve kterých se posuzuje jiné mimořádné opatření).

[14] Navrhovatelka (žákyně základní školy) v návrhu tvrdí, že nelze podmiňovat účast na školní výuce povinným testováním, neboť nebyl prokázán stav epidemie.

[15] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se již zabýval otázkou zákonnosti povinného testování žáků. V tomto ohledu odkazuje zejména na rozsudek ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 - 65, a na něj navazující rozhodnutí (z tohoto důvodu výše podrobně rekapitulována). V uvedených rozhodnutích se přitom soud opakovaně vyjádřil i v tom smyslu, že nemá důvod pochybovat o existenci epidemie. Např. v rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 - 65, uvedl, že „[p]andemie je závažný druh epidemie, obvykle představuje závažnou celosvětovou událost. Dochází při ní k velmi rychlému rozšíření onemocnění do různých částí světa. Pandemie je spojená s vysokou nemocností, nadměrnou úmrtností a narušením sociálního a ekonomického systému [...]. Nyní se právě v takové situaci nacházíme, neboť v případě onemocnění COVID-19 není pochyb, že jde o celosvětovou pandemii, i když se situace postupně zlepšuje zejména poté, co mnozí podstupují očkování proti zmíněnému onemocnění [...]“.

[16] Z existence epidemie vycházejí i rozhodnutí jiných senátů Nejvyššího správního soudu. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133 (ve kterém se soud vyjádřil i k dalším otázkám, které mají relevanci k nyní posuzovanému návrhu). Zejména uvedl, že přirovnání nebezpečnosti onemocnění nemocí COVID-19 k běžné sezónní chřipce není odpovídající. Soud uvedl, že považuje za obecně známou skutečnost, že nejen v České republice, jsou extrémně zatížena zdravotnická zařízení péčí o pacienty s nemocí COVID-19, což má významný dopad i na poskytování jiné zdravotní péče. Bez přijímání adekvátních opatření snižujících riziko šíření nemoci COVID-19 by zdravotní systém zkolaboval a nebyl by schopen zajistit zdravotní péči těm, kteří ji potřebují, k čemuž již fakticky docházelo, nebo k tomu nebylo daleko. To je zcela nesrovnatelná situace s onemocněními, která se na území ČR v několika posledních desetiletích vyskytla. Samozřejmě nelze vyloučit, že některá onemocnění byla ještě závažnější a bylo jen štěstím, že nedošlo k jejich masivnímu rozšíření, přičemž nelze vyloučit, že tehdejší rozhodnutí nepřijímat žádná opatření znamenalo spíše více štěstí než rozumu. Ostatně je obecně známé, že i přístup představitelů ČR k onemocnění COVID-19 byl před rozšířením nákazy na území ČR velmi obdobný. Rozhodně však nelze v minulosti činěná opatření při epidemiích, která před přijetím opatření nevedla k ohrožení poskytování zdravotní péče, považovat za relevantní pro srovnání s opatřeními přijímanými po více jak roce trvání pandemie, která jen v ČR měla zjevně za následek životy tisíců lidí. Pro posouzení toho, že epidemie není bagatelní, je dostačující vidět několikaměsíční přetíženost zdravotnického systému a není třeba se v detailu zabývat tím, nakolik mohou být zavádějící údaje o počtech nakažených. Je však evidentní, že existuje alespoň do určité míry přímá úměra mezi počty takto zjištěných nakažených a následně hospitalizovanými pacienty. Je tedy na jednu stranu jistě nezbytné, aby opatření v boji s nemocí COVID-19 byla přijímána uvážene, promyšleně a v souladu s právním řádem. Na druhou stranu si ale nelze myslet, že bez jakýchkoliv opatření by bylo možné epidemii zvládnout bez významného počtu zbytečně zemřelých a dalších významně poškozených na zdraví. K tomu je třeba připomenout, že právo na život je nejzákladnější lidské právo, s nímž úzce souvisí i právo na ochranu zdraví (čl. 6 a čl. 31 Listiny).

[17] Dále lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 10 Ao 1/2021 - 148, ve kterém soud rovněž shledal existenci epidemie (a z toho plynoucí možnost vydávat mimořádná opatření podle § 69 zákona o ochraně veřejného zdraví). Existenci epidemie považoval za obecně známou skutečnost, resp. notorietu. Mj. uvedl, že „nebyl důvod provádět dokazování směrem ke zjištění nebezpečnosti nemoci COVID-19, kterou navrhovatelka v části podání zlehčovala tím, že se svou nebezpečností neliší od běžné chřipky. Nebylo třeba dokazovat ani smrtelnost a podobné údaje spojené s chorobou COVID-19, neboť nebezpečí spojená s touto nemocí považuje soud za notorietu. Je všeobecně známo, a není třeba prokazovat, že za poslední rok v souvislosti s touto nemocí zemřelo více než 30 tisíc občanů a na počátku roku 2021 se české nemocnice přiblížily kolapsu. Pro nynější řízení nebylo tudíž třeba zjišťovat přesnou míru smrtelnosti spojenou s COVIDem, ani provádět nějaká komplikovaná srovnání s běžnou chřipkou či rakovinou. Proto při jednání předseda senátu vysvětlil zástupci navrhovatelky, že nebude

pokračování

provedena ani sada důkazů, která měla prokazovat nebezpečí nemoci COVID a postupy českých orgánů při jiných pandemiích (žádná pandemie či epidemie v tuzemsku po roce 1989 se svými dopady nikdy ani nepřiblížila pandemii nynější).“

[18] Nad rámec toho se Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyjádřil i k dalším otázkám, které mají rovněž relevanci k nynějšímu návrhu. Zejména uvedl že: „[ú]čelem napadeného opatření je zamezit šíření viru SARS-CoV-2, opatření tedy směřuje k ochraně veřejného zdraví. [...] Soud podobně jako ve věci 6 Ao 1/2021 nemá pochybnost o legitimitě cíle, jebož mělo být napadeným opatřením dosaženo. Vychází jednak z odůvodnění napadeného opatření, jednak z obecně známých skutečností o epidemické situaci v Česku v době vydání opatření [...] Bez významu jsou ojedinělé názory nacházející se na okrajích názorového spektra. Názory, ještě v polovině roku 2020 běžné, že nemoc COVID-19 není nebezpečnější než běžná chřipka, v roce 2021 odmítli v podstatě všichni významní odborníci. Hlavně však tyto názory vyvrátila realita českých nemocnic v prvních měsících tohoto roku a především více než 30 000 mrtvých, které si pandemie v tuzemsku vyžádala. Proto důkazy, které navrhla navrhovatelka a které soud provedl, ukazují jen na to, že ještě v létě 2020 někteří významní odborníci nebezpečí pandemie podceňovali, respektive se mylili. Navrhovatelka například předložila prezentaci prof. MUDr. V. Č. z konce léta 2020, „Nákaza COVID-19 a systém lůžkové péče ČR“, v níž prof. Č. na sklonku léta 2020 říkal, že „počty a průběh COVID-19 u pacientů v ČR nejsou důvodem považovat onemocnění za více „závažné“ než jiná infekční onemocnění, která mohou mít těžký nebo smrtelný průběh“. Prof. Č. upozorňoval též na robustní systém české zdravotní péče, který je s to pandemií čelit. Soud však upozorňuje, že tento názor byl vysloven v létě 2020, v době, kdy si příchod „druhé vlny“ pandemie v tuzemsku připouštěl jen málokdo. Ostatně v létě 2020 dle údajů prof. Č. bylo mrtvých v souvislosti s nemocí COVID-19 jen několik stovek (s tím pak prof. Č. srovnával jiné nemoci dýchacích cest, které si ročně vyžadají asi 4 tisíce úmrtí). Rozhodně nelze souhlasit s tezí navrhovatelky, že z provedeného důkazu plyne, že COVID-19 je jen jednou z mnoha dalších respiračních chorob. Z tohoto důkazu plyne jen to, že řada slovních expertů na konci léta 2020 podcenila nebezpečí spojená s pandemií. Pro nynější situaci však tyto důkazy nepřinášejí zřehla nic. A rozhodně nepochybňují legitimní cíl napadeného opatření. Pokud jde o to, zda sporný způsob testování mohl dosáhnout deklarovaného cíle, existuje jistě řada odborníků, kteří mají na rozumnost rozsáhlejšího testování skeptický názor. Důkazy, které soud provedl, ukazují pestrý škálu názorů odborné veřejnosti k efektivitě antigenních testů (viz např. stanovisko MUDr. H. Z. Ph.D.). Z jiných důkazů plyne, že názory odborníků, o které opírá své závěry ministerstvo, se vyvíjely v čase (srov. např. stanovisko Společnosti pro lékařskou mikrobiologii ČLS JEP, Laboratorní skupina COVID MZ ČR z 23. 9. 2020, dle něhož by antigenní testy neměly být používány jako screeningové k vyšetřování jedinců s nízkou pravděpodobností infekce). [...] Pandemie je dynamický proces a ministerstvo, které by mělo pružně reagovat na její vývoj, rozhodně nemůže čekat na výsledky leckdy se táhnoucího recenzního řízení. Ve vyjádření k návrhu navrhovatelky pak ministerstvo odkázalo mj. na stanovisko skupiny MeSES k plošnému testování ve firmách z března 2021. Z tohoto stanoviska mj. plyne, že „protiepidemický efekt opakovaného testování s použitím méně citlivých testů prováděných s vyšší frekvencí je podobný jako při použití citlivějších testů s nižší frekvencí“, respektive že „přes řadu problémů a nedostatků je plošné testování ve firmách cenově vysoce efektivní způsob redukce epidemie, pokud pozitivní záchyt znamená kvalitní a rychlou karanténu“. Též z důkazů předložených navrhovatelkou plyne, že na antigenní testování existují různé názory, ovšem ani jejich kritici neříkají, že jde o nesmysl, ale upozorňují jen na sporné otázky. Například američtí autoři v příspěvku z listopadu 2020, na který upozornila navrhovatelka, si kladou otázku, zda může rychlé testování na přítomnost viru přispět ke konci pandemie COVID-19, a odpovídají: „Možná, ale tento přístup vyžaduje další diskusi.“ Upozorňují na nedostatek dat, která by přispěla k jasné odpovědi ohledně smyslu testování. A dokonce i z novinových článků předložených navrhovatelkou plyne, že navrhovatelkou prosazované názory rozhodně nepředstavují hlavní vědecký proud. Například v článku publikovaném portálem iDNES na počátku druhé vlny se uvádí, že zatímco „epidemiologové vyzývají k dodržování přísných opatření proti šíření koronaviru ve společnosti a ministr zdravotnictví zvažuje plošné testování, ostravská mikrobioložka H. Z. má jiné názory“ (novináři tu tedy MUDr. Z. představují jako někoho, kdo má názory odlišné od většiny epidemiologů). Z právě uvedeného plyne, že ohledně efektivity a racionality antigenního testování existuje legitimní vědecký spor. Opatření

ministerstva však vycházejí ze solidních vědeckých základů a nejsou svévolná či nesmyslná. Soud souhlasí s ministerstvem, že nelze čekat na definitivní rozřešení vědecké otázky, jaká metoda nejlépe sníží přenos viru. Naopak je v souladu se zásadou předběžné opatrnosti, pokud ministerstvo volí určitou cestu boje s virem, je-li rozumná pravděpodobnost, že tato cesta může být efektivní. V každém případě to nejsou soudy, kdo by měl rozhodovat svou povahou vysoce odborné otázky tohoto typu. Naopak, v těchto otázkách, kde vědecká debata prodělává bouřlivý vývoj, sluší soudní moci zdrženlivost. Soudci tohoto soudu nevědí, zda je plošné antigenní testování tou nejlepší možnou cestou. Postačí, že ministerstvo ukáže, že jeho opatření v těchto věcech mají solidní vědeckou podporu a rozumnou cestu k dosažení cíle představují.“ (důrazy přidány).

[19] Z existence epidemie vychází i nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 8 Ao 16/2021 - 124, jakož i usnesení téhož soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 5 Ao 11/2021 - 38. Např. v posledně uvedeném usnesení soud uvedl, že přihlédl „i k mimořádné situaci epidemie onemocnění COVID-19, která odůvodňuje vyšší míru přípustného zásahu do práva na vzdělání, avšak při zachování jeho podstaty a smyslu. [...] [K]aždá epidemie je komplexní problém, jehož řešení nejsou snadná ani jednoznačná. Nejinak je tomu i v tomto případě, kdy je třeba zvažovat nejlepší zájem dětí; tím je v daném kontextu zájem na osobní, prezenční formě vzdělávání – a to nejen navrhovatele, ale všech dětí. Na druhou stranu, je-li zde epidemie a s ní související riziko nákazy při prezenční výuce ve školách, je jistě lepší toto riziko alespoň v určité míře eliminovat pomocí antigenního testování (jehož schopnost s větší či menší účinností napomoci snížit šíření nákazy ve společnosti nebyla vyvrácena).“ Obdobně lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 5 Ao 10/2021 - 48 (kterým byl obdobný návrh odmítnut rovněž pro zjevnou neopodstatněnost): „Soud nemá pochyb o potřebě přijímat adekvátní opatření snižující riziko šíření nemoci COVID-19, jejíž srovnání se sezónní chřipkou není na místě. Postačí poukázat na nedávné extrémní zatížení zdravotnických zařízení péčí o pacienty s nemocí COVID-19, což mělo významný dopad i na poskytování jiné zdravotní péče; jde přitom o obecně známou skutečnost, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133, s tím, že si nelze myslet, „že bez jakýchkoliv opatření by bylo možné epidemii zvládnout bez významného počtu zbytečně zemřelých a dalších významně poškozených na zdraví.“

[20] Zejména lze však poukázat na usnesení ze dne 31. 5. 2021, č. j. 5 Ao 8/2021 - 84, neboť v něm se zdejší soud zabýval argumentací téměř identickou s argumentací nynější navrhovatelky. Návrh v uvedené věci podala nezl. S. S. (kterou zastupoval stejný zákonný zástupce a stejný advokát). Ta ve svém návrhu a v dalších doplněních rovněž poukazovala na neexistenci epidemie. Namítala, že vznik epidemie nelze považovat za obecně známou skutečnost. Odpůrce měl prokázat vznik epidemie, to se mu však nepodařilo. Stav epidemie nelze mít za prokázaný jen proto, že to tvrdí odpůrce. Poukazovala i na nepřipadnost poukazu na vyjádření WHO, na počet zemřelých osob v souvislosti s onemocněním COVID-19, na počet osob, kterým bylo laboratorně prokázáno onemocnění COVID-19, jakož i na nákladnost testování, resp. protiepidemických opatření. K tomu poukazovala na řadu podkladů, mj. i vyjádření VZP o nákladech spojených s testováním, resp. s protiepidemickými opatřeními. Požadovala po soudu, aby obstaral odborný posudek ze strany nezávislé osoby.

[21] Nejvyšší správní soud shledal i uvedený návrh zjevně neopodstatněným. Zejména uvedl, že „[p]odstatu návrhu, resp. jeho důvody, jimiž je soud vázán (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), je možné rozdělit do tří základních okruhů: a) zpochybnění pravomoci odpůrce k vydání mimořádného opatření, vč. jeho nedostatečného odůvodnění a vůbec toho, že bylo dosaženo stavu epidemie, b) rozpor napadeného mimořádného opatření s ústavním pořádkem (nedotknutelností osoby) a se zákonem (konkrétně zákonem o zdravotních službách, školským zákonem a ochranou osobních údajů), c) právo na vzdělání a otázka přípustnosti omezení tohoto základního práva navrhovatelky; uvedené důvody v zásadě kopírují důvody návrhu, který Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem č. j. 5 Ao 1/2021 - 65, na jehož odůvodnění v podrobnostech odkazuje a pro potřeby odůvodnění této věci ho shrnuje a doplňuje takto: [Ad a)] Zákonné zmocnění odpůrce k vydání mimořádného opatření podle § 69 odst. 1 písm. i) ve spojení s § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví není

pokračování

nijak dotčeno pandemickým zákonem, nicméně je zde určitá souvztažnost obou těchto norem – viz § 2 odst. 4 písm. b) pandemického zákona, z něhož plyne, že mimořádné opatření podle § 69 odst. 1 písm. b) nebo i) zákona o ochraně veřejného zdraví, jehož účelem je likvidace epidemie COVID-19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku a které má celostátní působnost, může být vydáno jen v době stavu pandemické pobotovosti. Tento stav byl vyhlášen dnem nabytí účinnosti pandemického zákona, tj. 27. 2. 2021, a to se zjevným cílem upravit zákonné mantinely pro vydávání opatření, která by měla za účelem zamezení dalšího šíření onemocnění COVID-19 omezovat některé činnosti či poskytování služeb. Soud nemá pochyb o potřebě přijímat adekvátní opatření snižující riziko šíření nemoci COVID-19, jejíž zpochybnění ze strany navrhovatelky není na místě, stejně jako srovnání se sezónní chřipkou. Pro posouzení samotné existence epidemie, jakož i toho, že není nijak bagatelní, považuje soud za dostatečný poukaz na data zmíněná ve vyjádření odpůrce a také na nedávné extrémní zatížení zdravotnických zařízení péčí o pacienty s nemocí COVID-19, což mělo významný dopad i na poskytování jiné zdravotní péče; není přitom potřeba se v detailu zabývat tím, nakolik mohou být údaje o počtech zemřelých či laboratorně potvrzených pozitivních výsledků, včetně tzv. falešné positivity, zavádějící. (důraz přidán).

[22] Nejvyšší správní soud shrnuje, že se již opakovaně zabýval argumentací, kterou navrhovatelka uplatnila v nyní posuzovaném návrhu, což opodstatňuje možnost aplikace § 13 odst. 3 pandemického zákona (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ao 2/2021 - 52, a na něj navazující usnesení, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1430/21). Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mj. vyplývá, že současnou existenci epidemie koronaviru lze považovat za skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat (např. znaleckými posudky). Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k další návrhové argumentaci, vč. zákonnosti testování žáků, nákladnosti protiepidemických opatření, nepřijatelnosti argumentace odpůrce o existenci epidemie atp. Stran navrhovatelkou uplatněné argumentace lze poukázat zejména na usnesení č. j. 5 Ao 8/2021 - 84, ve kterém se soud zabýval téměř identickými tvrzeními. Na závěru o zjevné neopodstatněnosti návrhu nemohou nic změnit ani podklady přiložené k návrhu. Těmi navrhovatelka povětšinou podporovala tvrzení, jimiž se Nejvyšší správní soud již zabýval, a neshledal je důvodnými (viz výše). Některé z nich se nadto míjely s jádrem dané věci (prokazování stavu epidemie). Ostatně podobné podklady byly přiloženy i k jiným návrhům, které byly rovněž shledány zjevně neopodstatněnými (viz zejména řízení ve věci sp. zn. 5 Ao 8/2021 - 84). K předloženému stanovisku „Zásady řešení epidemických situací v podmínkách moderního demokratického právního státu na základě zkušeností s epidemií viru SARS-CoV-2“, soud dodává, že to není podepsáno ani datováno (obsahuje pouze seznam autorů tvořený mj. zmocněncem a zákonným zástupcem nynější navrhovatelky), a nadto odporuje výše uvedeným závěrům konstantní judikatury. Pokud pak navrhovatelka poukazovala na vyjádření soudce JUDr. Filipa Dienstbiera, že „soud opravdu nemůže zpochybňovat třeba lékařské závěry novinovými články nebo vyjádřeními do médií“, a dovozovala nutnost vyžádat si znalecký posudek za účelem prokázání vzniku pandemie, konstatuje soud (odhlédne-li od toho, že nekonkretizovala, kde a kdy měl soudce takové vyjádření uvést), že z uvedeného vyjádření nevyplývá povinnost soudu vyžadovat znalecké posudky za účelem prokázání existence epidemie. V uvedeném vyjádření se uvádí pouze to, že soud nemůže zpochybňovat lékařské závěry novinovými články nebo vyjádřeními do médií; v uvedeném vyjádření se neuvádí, že by bylo nutné za účelem prokázání epidemie vyžadovat znalecký posudek, jak tvrdí navrhovatelka. Nemožnost aplikace institutu zjevné neopodstatněnosti nelze založit ani na obecném nesouhlasu s dřívější judikaturou správních soudů stran mimořádných opatření ukládajících povinnost testování žáků (shora uvedeny). S těmi se nadto nyní rozhodující senát ztotožnil a jejich závěry plně přejímá. Z procesní opatrnosti nyní rozhodující senát dodává, že s ohledem na obsah návrhu nevidí ani žádný jiný důvod, pro který by bylo rozumné a respektující ekonomii soudního procesu, aby nyní podaný návrh projednal běžnou procedurou (bod 15 usnesení č. j. 5 Ao 2/2021 - 52).

[23] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že předmětem soudního přezkumu v řízeních vedených před 5. senátem Nejvyššího správního soudu (vč. řízení ve věci sp. zn. 5 Ao 8/2021) bylo opatření č. j. MZDR 14592/2021-3/MIN/KAN, ve znění pozdějších opatření. Uvedené opatření však obsahuje podobně koncipovanou povinnost jako nyní přezkoumávané mimořádné opatření, tedy povinnost podrobit se antigennímu testování. Opatření č. j. MZDR 14592/2021-3/MIN/KAN podmiňovalo účast na výuce povinností žáka nebo studenta podstoupit „*vyšetření prostřednictvím neinvazivního preventivního antigenního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2, který si provedl sám nebo které mu byly provedeny jinou osobou a které mu poskytla škola (dále jen „preventivní antigenní test“)*“, nyní posuzované opatření (ze dne 7. 6. 2021, č. j. MZDR 14600/2021-15/MIN/KAN) podmiňuje účast na výuce podstoupením preventivního antigenního testu „*na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, který je určen pro sebetestování nebo povolený Ministerstvem zdravotnictví k použití laickou osobou.*“ Stejně tak si soud uvědomuje, že některá z výše označených rozhodnutí byla vydána před několika týdny, a současná situace se od doby v nich posuzované může částečně lišit. V této souvislosti je však nutno upozornit i na pozdější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (která rovněž vychází z existence stavu epidemie), jakož i na to, že právní úprava umožňuje vydat mimořádná opatření nejen při „epidemii“, ale i při „nebezpečí jejího vzniku“ (§ 69 zákona o ochraně veřejného zdraví), resp. nebezpečí jejího „opětovného“ vzniku (§ 2 pandemického zákona). V souvislosti s posledně uvedeným právním předpisem je třeba dodat, že sám zákonodárce vyšel z existence epidemie. Pandemický zákon přijal za účelem likvidace koronavirové epidemie, resp. za účelem zamezení jejího opětovného vzniku. Již název pandemického zákona vychází z existence epidemie (*zákon o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů*), což potvrzuje i jeho text a důvodová zpráva. Podle § 1 pandemického zákona, tento zákon upravuje *opatření pro zvládnutí epidemie onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 (dále jen „epidemie COVID-19“) a jejich dopadů na území České republiky. Dnem nabytí účinnosti tohoto zákona je vyhlášen stav pandemické pohotovosti. Podle § 2 téhož zákona: (1) Ministerstvo zdravotnictví [...] může za účelem likvidace epidemie COVID-19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku nařídit mimořádné opatření, kterým přikáže určitou činnost přispívající k naplnění uvedeného účelu, nebo zakáže nebo omezí určité činnosti nebo služby, jejichž výkonem by mohlo být šířeno onemocnění COVID-19, anebo stanoví podmínky provádění takových činností nebo poskytování takových služeb. V důvodové zprávě k pandemickému zákonu se pak uvádí, že „za současné epidemie onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 se nicméně ukazuje, že zákon o ochraně veřejného zdraví nenabízí v rámci tam vymezených mimořádných opatření dostatečnou škálu nástrojů pro její zvládnutí. [...] Smyslem navrhovaného zákona tak je upravit zákonné mantinely pro vydávání opatření, která by měla za účelem zamezení dalšího šíření onemocnění COVID-19 omezovat některé činnosti či poskytování služeb, které jsou z pohledu epidemiologického rizikovými, případně naopak nařídit nějakou činnost, která by bránila šíření tohoto onemocnění, a to v rozsahu, na nějž zákon o ochraně veřejného zdraví dosud nepamatuje. [...] Zákon je přitom koncipován jako dočasný, určený pouze pro řešení stávající epidemie COVID-19, proto též nebyla jako legislativní cesta zvolena novela zákona o ochraně veřejného zdraví. Důvodem je, že je třeba promptně reagovat na dosavadní zkušenosti s vývojem epidemie COVID-19 a dostupné vědecké poznatky o onemocnění jako takovém a v čase co nejkratším zajistit adekvátní prostředky pro řešení této epidemiologické situace, které však nemusejí být snadno zobecnitelné a přenositelné pro jiné epidemie, které mohou přijít. [...] Epidemie onemocnění COVID-19 výrazně zasáhla Českou republiku a primárním účelem navrhované právní úpravy je zamezit šíření tohoto onemocnění a zlikvidovat probíhající epidemii.“*

[24] Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud shledal návrh zjevně neopodstatněným, a jako takový ho podle § 13 odst. 3 věty první pandemického zákona odmítl (výrok I).

[25] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., z něhož vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byl návrh odmítnut

pokračování

(výrok II). V případě výše uvedeného posouzení návrhu nedochází ani k vrácení soudního poplatku (viz řízení ve věci sp. zn. 5 Ao 2/2021, sp. zn. 5 Ao 8/2021, sp. zn. 5 Ao 10/2021 atp.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. července 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu